

“मीठे बच्चे- बाबाले रुद्र ज्ञान यज्ञ रचनु भएको छ। तिमी ब्राह्मण यस यज्ञको सम्हाल गर्नेवाला हौ, त्यसैले तिमी पवित्र अवश्य रहनु छ।”

प्रश्न:- अन्त्य समयमा बाबाले कुन बच्चाहरूलाई सहायता दिनुहुन्छ?

उत्तर:- जसले राम्रोसँग सेवा गर्छ, उसलाई अन्त्यमा जब धेरै आपदहरू आउँछन् त्यसबेला सहायता मिल्छ। अवश्य जो बाबाको मदतगार बन्छ, बाबाले उसलाई मदत गर्नुहुन्छ।

प्रश्न:- अनौठो चेहरा कुनचाहिँ हो? त्यसको यादगार कुन रूपमा छ?

उत्तर:- शिवबाबा जसको आफ्नो चेहरा छैन, उहाँले जब यस चेहराको आधार लिनुहुन्छ, अनि यो हुन्छ अनौठो चेहरा, त्यसैले तिमी बच्चाहरू सम्मुख चेहरा हेर्नका लागि आउँछौ। यसको यादगार रुण्डमालामा चेहरा देखाउँछन्।

गीत:- कितना मीठा कितना प्यारा...

ओम् शान्ति। बेहदका बाबाले भन्नुहुन्छ- मैले एकै पटक ५ हजार वर्ष पछि बच्चाहरूको चेहरा देख्छु। बाबाको आफ्नो चेहरा त छैन। शिवबाबाले पनि पुरानो शरीर उधारो लिनुहुन्छ। त्यसैले तिमीले बापदादा दुवैको चेहरा देख्छौ। त्यसैले भन्नुहुन्छ- बापदादाको यादप्यार स्वीकार होस्। अहिले रुण्डमाला बच्चाहरूले देखेका छौ, त्यसमा चेहरा देखाउँछन्। रुण्डमाला बनाइन्छ अनि शिवबाबाको पनि त्यस्तै चेहरा देख्छौ। यो कसैलाई थाहा छैन- शिवबाबा पनि आएर शरीर उधारो लिनुहुन्छ। शिवबाबाले यो ब्रह्ममुखद्वारा बोल्नुहुन्छ। त्यसैले यो उहाँको मुख भयो नि। यस समयमा एकै पटक बाबा आएर बच्चाहरूको चेहरा देख्नुहुन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- शिवबाबाले यो चेहरा भाडामा उधारो लिनुभएको छ। यस्ता बाबालाई आफ्नो घर भाडामा दिँदा कति फाइदा हुन्छ। सबै भन्दा पहिला यिनको कानले सुन्छ। सुन्न त झट्ट तिमीले सुन्छौ तर पनि सबै भन्दा नजिक यिनको कान हुन्छ। तिमी आत्मा त टाढा बसेको छ नि। आत्माले कानद्वारा सुन्छ त्यसैले थोरै फरक हुन्छ। तिमी बच्चाहरू यहाँ आउँछौ सम्मुख चेहरा हेर्न। यो हो अनौठो चेहरा। शिवरात्रि मनाउँछन्, त्यसैले शिवबाबा जो निराकार हुनुहुन्छ, उहाँ यहाँ आएर प्रवेश गर्नुहुन्छ, त्यसैले उहाँको पनि यो देश भयो। यो हो अविनाशी परमपिता परमात्माको जन्मस्थान। तर उहाँको जन्म अरू मनुष्यको जस्तो हुँदैन। स्वयं भन्नुहुन्छ- म आएर यिनमा प्रवेश गर्छु र फेरि बच्चाहरूलाई ज्ञान सुनाउँछु। सबै आत्माहरूको आफ्नो-आफ्नो शरीर हुन्छ। मेरो कुनै शरीर छैन। शिवबाबाको सदैव लिंगरूप देखाउँछन्। रुद्रयज्ञ जब रचिन्छन्, माटाका गोला, गोला लिंग बनाउँछन्। शालिग्राम साना-साना बनाउँछन्, शिवलिंग ठूलो बनाउँछन्। वास्तवमा साना ठूला हुँदैनन्। केवल देखाउनका लागि मात्र- उहाँ बाबा हुनुहुन्छ, उनीहरू बच्चाहरू हुन्। पूजा पनि दुवैको बेग्ला-बैग्लै गर्छन्। जान्दछन् पनि, उहाँ शिव हुनुहुन्छ, यिनीहरू शालिग्राम हुन्। यस्तो त भन्दैनन्- सबै शिव नै शिव हुन्। होइन, शिवलिंग ठूलो बनाउँछन् र शालिग्राम साना-साना बनाउँछन्। यी सबै बच्चाहरू हुन्, उहाँको साथमा। बाबाले सम्झाउनु भएको छ, यी शालिग्रामको किन पूजा गर्छन्? किनकि तिमी सबै आत्मा हौ नि। तिमीले यस शरीरका साथ विश्वलाई श्रेष्ठाचारी बनाइरहेका छौ। शिवबाबाको श्रीमत शालिग्रामले लिइरहेका छन्। यो ज्ञान यज्ञ रचिएको छ- रुद्र

शिवबाबाको। शिवबाबा बोल्नुहुन्छ, शालिग्राम पनि बोल्छन्। यो अमरकथा, सत्यनारायणको कथा हो। मनुष्यलाई नरबाट नारायण बनाउनुहुन्छ। सबै भन्दा उँच पूजा उहाँको भयो नि। आत्मा कुनै धेरै ठूलो हुँदैन। बिलकुल बिन्दु जस्तै हुन्छ। त्यसमा कति ज्ञान, कति पार्ट भरिएको छ। यति सानो आत्मा भन्छ— म शरीरमा प्रवेश गरेर पार्ट खेलछु। शरीर कति ठूलो छ। शरीरमा आत्मा प्रवेश भएकोले, सानो छँदै पार्ट खेलन थाल्छ। अनादि अविनाशी पार्ट मिलेको छ। शरीर त जड हुन्छ। त्यसमा जब चैतन्य आत्मा प्रवेश गर्छ, त्यसपछि गर्भमा सजाय खान थाल्छ। सजाय पनि कसरी खान्छन्? भिन्न-भिन्न शरीर धारण गरेर, जस-जसलाई जुन रूपमा दुःख दिइएको छ, त्यो साक्षात्कार गर्दै जान्छन्। दण्ड मिल्दै जान्छ। त्राहि-त्राहि गर्छन्, त्यसैले गर्भ जेल भन्छन्। ड्रामा यसरी राम्रो बनेको छ। कति पार्ट खेलछन्। आत्माले प्रतिज्ञा गर्छ— मैले कहिल्यै पाप गर्दिनँ। यति सानो आत्मालाई कति अविनाशी पार्ट मिलेको छ। ८४ जन्मको पार्ट खेलेर फेरि दोहोर्न्याउँछ। अचम्भ छ नि। यो बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। बच्चाहरूले पनि जान्दछन्— यो त यथार्थ कुरा हो। यति सानो बिन्दुमा कति पार्ट छ। आत्माको धेरैलाई साक्षात्कार हुन्छ। गाउँछन् पनि आत्मा तारा हो, जुन यो भृकुटीको बीचमा रहन्छ। कति पार्ट खेलछ, यसलाई भनिन्छ भावी। तिमीले त जान्दछौ, हामीले एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छौं। कति पार्ट खेलछौं। हामीलाई बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ। कति उच्च ज्ञान छ। दुनियाँमा कसैलाई पनि यो ज्ञान छैन। यिनी पनि त मनुष्य थिए नि, यिनमा अहिले बाबा प्रवेश गर्नु भएको छ। यस्तो होइन— गुरु गोसाईंका चेला हुन्छन्, उनीद्वारा ऋद्धि सिद्धि सिकेका छन्। कसै-कसैले सम्झन्छन्, गुरुको वरदान अथवा गुरुको शक्ति मिलेको छ। यहाँ त कुरै बेग्लै छ। सम्मुख सुन्नाले तिमीलाई धेरै मज्जा आउँछ। जान्दछन्— हामीलाई बाबाले सम्मुख सम्झाइरहनु भएको छ। बाबा पनि यति सानो हुनुहुन्छ, जति हाम्रो आत्मा सानो छ। उहाँलाई भनिन्छ— परमपिता परमात्मा, परम अर्थान् सुप्रिमा सबै भन्दा पर परमधाममा रहनेवाला। सबै भन्दा पर तिमी बच्चाहरू पनि रहन्छौ। बाबाले कति गहन कुरा सुनाउनुहुन्छ। सुरुवातमा कहाँ सम्झाउनुहुन्थ्यो १ दिन प्रतिदिन तिमी बच्चाहरूलाई कति गम्भीर ज्ञान मिल्दै रहन्छ। कसले दिन्छ? सबै भन्दा उँच भगवान्। उहाँ आएर भन्नुहुन्छ— बच्चाहरू... आत्माले कसरी इन्द्रियद्वारा कुरा गर्छ? भन्छन् पनि— त्यो भृकुटीको बीचमा चम्कन्छ। तर केवल भन्छन् मात्र, कसैको बुद्धिमा आउँदैन। कसैसँग यो ज्ञान छैन, जसले सम्झाऊन्। तिमीहरूमा पनि यो कुरा धेरै थोरैले बुझ्दछन्। जसले बुझ्दछन्, उनीहरूले राम्रोसँग धारण गर्छन् र फेरि धारण गराउँछन् अर्थात् वर्णन गर्छन्। परमपिता परमात्मा भन्छौ भने पिताबाट अवश्य वर्सा मिल्नुपर्छ नि। स्वर्गको मालिक हुनुपर्छ। उनीहरूलाई अवश्य बाबाबाट स्वर्गको वर्सा मिल्छ। कहाँ वर्सा दिनुभयो? के सत्ययुगमा? अवश्य पहिलाको कर्म छ। अहिले तिमीले कर्मको ज्ञानलाई बुझेका छौ। तिमीलाई बाबाले यस्तो कर्म सिकाउनुहुन्छ, जसबाट तिमी यस्तो बन्न सक्छौ। जब तिमी ब्रह्मा मुख वंशावली बनेका छौ, तब शिवबाबाले ब्रह्ममुखद्वारा तिमीलाई यो ज्ञान सुनाउनुहुन्छ। कति रात-दिनको फरक छ। कति घोर अन्धकार भएको छ। कसैले पनि बाबालाई जान्दैनन्, जसबाट प्रकाश मिलोस्। भन्छन्— हामी कलाकारहरू पार्ट खेलन आउँछौं, यस कर्म क्षेत्रमा। तर हामी को हौं, हाम्रो बाबा को हुनुहुन्छ? केही पनि थाहा छैन। सृष्टि चक्र कसरी घुम्छ, केही पनि जान्दैनन्। गायन पनि गरिएको छ— अहिल्याहरू, कुब्जाहरू, गणिकाहरू जो छन्, उनीहरूलाई आएर पढाउनुहुन्छ। प्रदर्शनीमा

धेरै ठूला-ठूला मानिसहरू पनि आउँछन्। तर उनीहरूको तकदिरमा छैन। बाबा हुनुहुन्छ नै गरीब निवाजा। १०० मध्येबाट मुस्किलले कुनै एक धनवान निस्कन्छन्। त्यसैमा पनि उच्च पद पाउने पुरुषार्थ कुनैले मुस्किलले नै गर्छन्। तिमी हौ गरीब। माताहरूसँग धेरै पैसा आदि कहाँ रहन्छ? कन्याहरूसँग कहाँबाट आओस्। उनीहरू त फेरि पनि आधा पार्टनर हुन्छन्। कन्याहरूलाई त केही पनि मिल्दैन। उनीहरू त्यहाँ जान्छन्, आधा पार्टनर बन्छन्, वर्सा त लिन सक्दैनन्। बच्चा त पूरा मालिक हुन्छन्। त्यसैले यस्ता कन्याहरूलाई नै सबैभन्दा पहिला बाबाले आफ्नो बनाउनुहुन्छ। एक त पढाइको ब्रह्मचारी जीवन छ, गरीब छन्, पवित्र छन् यिनीहरूकै पूजा हुन्छ। हो सबै यतिबेलाको कुरा। यतिबेला तिमी एकट चल्छ, जुन फेरि पुजिन्छ। शिव जयन्ती विना कृष्ण जयन्ती हुन सक्दैन। तिमीले जान्दछौ, शिव जयन्ती फेरि कृष्ण जयन्ती, रामको जयन्ती। शिव जयन्तीबाट जगत अम्बा, जगत पिताको पनि जन्म हुन्छ। त्यसैले अवश्य जगतको नै वर्सा मिल्छ। सारा जगतको मालिक तिमी बन्छौ। जगत माता हुन् जगतकी मालिक। जगत अम्बाको धेरै मेला लाग्छ। ब्रह्मालाई त्यति पुज्दैनन्। त्यसैले बाबाले माताहरूलाई अगाडि राख्नुहुन्छ। शिव शक्ति माताहरूलाई सबैले दुःख दिएका छन्, खास पतिहरूले। उहाँ त पतिहरूको पति हुनुहुन्छ। कन्याहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, यी जगत अम्बाकी बच्चीहरू मास्टर जगतअम्बा भए नि। यी बच्चीहरूले पनि मम्माले जस्तै कार्य गरिरहेका छन्।

मम्मा जस्तै तिमी पनि त्रिकालदर्शी हौ। स्त्री, पुरुष दुवै छन्। प्रवृत्तिमार्ग हो नि। धेरै संख्या माताहरूको छ। नाम पनि यिनीहरूको प्रसिद्ध छ। ब्रह्माको त्यति प्रसिद्धि छैन। सारसिद्ध ब्राह्मणले ब्रह्मालाई पूजा गर्छन्। दुई प्रकारका ब्राह्मण हुन्छन्— सारसिद्ध र पुश्करनी। शास्त्र सुनाउने बेग्लै हुन्छन्। यी सबै कुरा बाबा बसेर सुनाउनुहुन्छ। कसरी यो चक्र घुम्छ, कसरी म आउँछु। प्रतिज्ञा त छ नि— मैले फेरि ५ हजार वर्षपछि ज्ञान सुनाउँछु। गीतमा पनि छ नि। जो बिन्दछ त्यो फेरि भक्तिमार्गमा गायन गरिन्छ। यो त अनादि ड्रामा हो। कहिल्यै खिचिँदैन, यसको कुनै आदि-मध्य-अन्त्य छैन। चल्दै आउँछ। बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ— यो ड्रामा कसरी चल्छ। ८४ जन्म तिमीले नै भोग्न पर्छ। तिमी नै ब्राह्मण, देवता, क्षत्रिय आदि वर्णमा आउँछौ। शिवबाबा र ब्राह्मण दुवैलाई गुम गरिदिएका छन्। ब्रह्माद्वारा तिमी ब्राह्मण बन्छौ। ब्राह्मणले नै यज्ञको सम्हाल गर्छन्। पतितले त यज्ञको सम्हाल गर्न सक्दैनन्। यज्ञ जब रचिन्छ तब विकारमा जाँदैनन्। यात्रामा पनि विकारमा जाँदैनन्। तिमी छौ, रूहानी यात्रामा, त्यसैले विकारमा जान सक्दैनौ। नत्र भने विघ्न पर्छ। तिमी हो रूहानी यात्रा। बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु तिमी बच्चाहरूलाई लैजान। लामखुट्टे जस्तै लैजान्छु। त्यहाँ हामी आत्माहरू रहन्छौ। त्यो हो परमधाम, जहाँ आत्माहरू निवास गर्छन्। फेरि हामी आउँछौं देवता, क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र बन्छौं। अहिले फेरि ब्राह्मण बनेका छौं। जो ब्राह्मण बन्छन्, उनीहरू नै स्वर्गमा जान्छन्। त्यहाँ पनि झुलामा झुल्छन्। त्यहाँ त तिमी रत्नजडित झुलामा झुल्छौ। श्रीकृष्णको झुला कति राम्रो सिँगार्छन्। उनीसँग सबैको प्यार छ। गाउँछन् नि— भजो राधे गोविन्द, हिँड वृन्दावन... अहिले तिमी यथार्थमा त्यहाँ जान को लागि तयार भइरहेका छौ। जान्दछौ, हाम्रो मनकामना पूरा हुन्छ। अहिले तिमी ईश्वरीय पुरीमा जान्छौ। जान्दछौ, बाबाले कसरी सबैलाई लैजानुहुन्छ। मकखनबाट कपाल जसरी। बाबाले तिमीलाई कुनैपनि दुःख दिनुहुन्न। कसरी सजिलै बादशाही दिनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ जहाँ जानु छ त्यो

आफ्नो कृष्णपुरीलाई याद गर। सबै भन्दा पहिला अवश्य बाबाले तिमीलाई घर लैजानुहुन्छ। फेरि त्यहाँबाट पठाइदिनुहुन्छ, स्वर्गमा। अहिले तिमी कृष्णपुरीमा गइरहेका छौ शान्तिधाम हुँदै। जसरी दिल्ली हुँदै जानु पर्ने हुन्छ। अहिले जान्दछौं, फर्केर जान्छौं, फेरि आउँछौं कृष्णपुरीमा। हामी श्रीमतमा चलिरहेका छौं, त्यसैले बाबालाई याद गर्नु छ, पवित्र बन्नु छ। यात्रामा सदैव पवित्र रहन्छन्। पढाइ पनि ब्रह्मचर्यमा पढ्छन्। पवित्रता अवश्य चाहिन्छ। बाबाले फेरि पनि बच्चाहरूलाई पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ। यस समयको पुरुषार्थ तिम्रो कल्प-कल्पका लागि बन्छ। पुरुषार्थ त गर्न पर्छ नि। यो स्कूल हो धेरै महान्, त्यसैले अवश्य पढ्न पर्छ। भगवान्ले स्वयं पढाउनुहुन्छ। एक दिन पनि छोड्नु छैन। अति मूल्यवान् पढाइ हो। यी बाबाले कहिल्यै छोड्नुहुन्ना। यहाँ तिमी बच्चाहरूले सम्मुख खजानाले झोली भर्न सक्छौ। जति पढ्छौ, त्यति नाशा चढ्छ। बन्धन छैन भने रहन सक्छौ। तर माया यस्तो छ जुन बन्धनमा बाँधिदिन्छ। धेरै छन् जसलाई छुट्टी पनि मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— पूरा पुनःताजा भएर जाऊ। बाहिर गएपछि फेरि त्यो नशा रहँदैन। धेरैलाई केवल मुरली पढनाले पनि नशा चढ्छ। ठूला आपदहरू आउनु छ। मदत उनीहरूलाई मिल्छ, जो मदतगार बन्छन्, राम्रोसँग सेवा गर्छन्। त्यसैले उनीहरूलाई अन्त्यमा सहायता पनि मिल्छ नि। अच्छा।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पढाइ अति मूल्यवान् छ। स्वयं भगवान्ले पढाउनुहुन्छ, त्यसैले एकदिन पनि छोड्नु छैन। ज्ञान खजानाले सदा झोली भर्नु छ।
- २) यो पढाइको समय हो, यात्रामा हिँडिरहेका छौं। रुद्रयज्ञको सम्हाल गर्नु छ, त्यसैले पवित्र अवश्य रहनु छ। कुनै पनि विकारको वश भएर विघ्न पार्नु हुँदैन।

वरदानः— दिलको समीपताद्वारा सहयोगको अधिकार प्राप्त गरेर उमंग-उत्साहमा उड्ने तीव्र पुरुषार्थी भव जो बच्चा टाढा बसेर पनि बाबाको दिलको समीप हुन्छ, उसलाई सहयोगको अधिकार प्राप्त हुन्छ र अन्त्यसम्म सहयोग मिल्दैरहन्छ। त्यसैले यो अधिकारको स्मृतिबाट कहिल्यै पनि, न त कमजोर बन्नु, न हार खानु, न पुरुषार्थमा साधारण पुरुषार्थी बन्नु। बाबा कम्बाइण्ड हुनुहुन्छ, त्यसैले सदा उमंग-उत्साहसँग तीव्र पुरुषार्थी बनेर अगाडि बढिरहनु। कमजोरी वा हार खाने संस्कार बाबालाई सुम्पिदेऊ, आफूसँग केवल उमंग-उत्साह राख।

स्लोगनः— श्रीमतको कदममा कदम राख्दै हिँड तब सम्पूर्णताको लक्ष्य समीप आउँछ।